

86 UTLÅTANDE I HISTORISK-FILOLOGISKA FAKULTETEN 5.X 1859

HUA, Centralförvaltningens arkiv

Licentiaten C. G. Estlander's såsom specimen för docentur utgifna Afhandling, *Folksångerna om Robin Hood*, bär redan i sin titel uttrycket af att vara icke en strängt vetenskaplig undersökning rörande den litteratur, hvarom fråga är, utan en fri skildring af dessa sångers innehåll och betydelse.

10 Författaren har skickligt ordnat denna skildring så, att han, efter en kort berättelse om traditionens angående Robin Hood fortgång i folksången, folkseden och litteraturen, först anför, hvilka åsigter särskilda forskare hyst om Robin Hood-sångernas historiska underlag, sedan med historiens vittnesbörd jemför de älsta sångernas innehåll, och slutligen söker uppvisa dessa sångers allmänna karakter, sådan den vid tidpunkten för deras blomstring utbildade sig i öfverensstämmelse med det Engelska folkklifvets dåvarande skick, samt i sammanhang dermed deras senare inträdande förvildning och förfall.

20 För denna skildring har Författaren haft att stödja sig på både historiska undersökningar af utmärkta lärde och bedömanden öfver sångernas betydelse och värde såsom folkdikt af icke mindre utmärkta kännare. De författare, till hvilkas åsigter han närmast ansluter sig, äro Mr. Augustin Thierry, i hvars berömda arbete »Histoire de la conquête de l'Angleterre» ett kapitel egnas åt sagan om Robin Hood och den till densamma hörande litteraturen, samt Mr. L. Etienne, hvilken med anledning af tvenne i England utkomna, nyredigerade samlingar af de ifrågavarande sångerna i *Revue des deux Mondes* för 1854 infört en afhandling under titel: »Littérature populaire de la Grande Bretagne», som uteslutande behandlar sagan om Robin Hood – eller, såsom 30 afhandlingens specialtitel lyder, »Les ballades du Cycle de Robin Hood».

Det utmärkande i Thierry's uppfattning är, att han, såsom Walter Scott det gör i dikten (i romanen *Ivanhoe*) förlägger Robin Hoods uppträdande till slutet af 12:e seklet, i honom ser en representant af den Anglo-Sachsiska stammen, i opposition mot de herrskande Norrmannernas välde, och genom denna sagans hjertes nationela och politiska karakter äfven söker gifva sjelfva sagan en förhöjd betydelse.

40 Författaren, som icke förbiset, att Thierry för denna åsigt kan åberopa hvarken historiens eller sjelfva sångernas direkta vittnesbörd, ansluter sig dock, hvad tiden för Robin Hoods uppträdande angår, till densamma, men tillerkänner detta uppträdande icke någon nationel karakter och modifierar äfven dess politiska betydelse till en egentligen blott social, så att Robin Hood skulle representera den utom samhällsordningen stående, sjelfmyndiga utjemnaren af den fattiges och rikets lotter i världens goda.

50 Hvad sagde tidsbestämning angår ställer sig Författaren i afseende på den i strid med krönikornas vittnesbörd, hvilket dock af senare Engelska författare godkännes, och hvilket äfven Mr. Etienne synes vilja låta gälla. Enligt sagde vittnesbörd skulle Robin Hood lefvat vid tiden för slaget vid Evesham (1265), der den konungamakten usurperande Simon af Montfort besegrades af prins Edvard, sedermera Edvard I. Författarens bevisning till försvagande af denna åsigts giltighet förefaller mindre tillfredsställande; hvaremot han, genom att sammanställa sångernas eget vittnesbörd med samhällsskicket på Richard I:s tid, med mycken talang sökt visa, att denna tid är den, på

litet af sjelfva sångernas ord; ehuru visserligen denna brist kan vara mera märkbar i vårt land, der så få individer kunna egna sig åt hithörande studier.

Författarens så utmärkta och verkligen konstnärliga framställning bör jag särskildt med förtjent erkännande ihågkomma.

Det offentliga försvaret var ledigt och fördes med den sakkännedom, om hvilken sjelfva afhandlingen tillräckligt vittnar.

Joh. Vilh. Snellman

10

87 J. V. SNELLMAN – A. ARMFELT 11.X 1859
RA, A. Armfelts brevsamling

Högvälborne Herr Grefve!

Högvälborne Herr Grefven behagade Höggunstigt tillåta, att jag tager mig friheten härigenom framföra min ödmjukaste tacksägelse för Herr Grefvens godhetsfulla förord till den Nådiga utmärkelse, mig vederfarts.

Likaså beder jag, att Högvälborne Herr Grefven icke måtte illa upptaga, att jag begagnar tillfället till ett ödmjukt meddelande angående det väntade besättandet af professionen i kriminallagfarenhet, i det hopp att detta meddelande kunde vara af något gagn.

Man börjar här tala derom, att ingen utnämning skulle komma att ske. Såsom orsak dertill anföras rykten om några obehagliga antecedentia hos de sökande. Det är blott angående dessa rykten, jag önskade lemna någon upplysning, utan all afsigt att mot, hvad jag bör, tala till fördel för någonda af dem.

Licentiaten Ehrström är af mig känd från hans tidigaste ungdomsår. Äfven under senaste åren har jag, emedan han bott i min gård, haft tillfälle nog att följa med hans tänkesätt och verksamhet. Jag känner honom som den redligaste, mest samvetsgranna människa, och är så fast öfvertygad, att han ingen del har i skrivelserna till Sverige om de »Finska förhållandena», att jag gerna ville med mitt hedersord gå i borgen för hans oskuld härutinnan. Hans helt och hållet tillfälliga närvaro vid det famösa Töhlö-uppträdet, borde väl icke utöfver, hvad som skett, läggas honom till last, då upplyst är, att han sökt afvända ytterligheterna dervid.

Docenten Lagus har haft det missödet att icke vara omtyckt. Man anser en familje-egenkärlek, för honom med andra gemensam, vara orsaken dertill. Troligen af sådan anledning hade han för några år tillbaka något obehagligt uppträde med annan ungdom, hvars beteende härvid ingalunda vittnar om dess bildning. Detta har ryktet mångfaldigat. Men sanningsenligt är, att L(agus) i sitt lefverne är den ordentligaste och arbetsamaste. Också erkännes han allmänt vara till karakteren hederlig och duglig.

Skulle alltså ofvan antydda rykten göra något hinder, är min öfvertygelse, att personerna lida dels orättvist dels obilligt. Skulle hvarje ungdomsförseelse evinnerligen tillräknas, skulle endast de dumma och dåsiga hafva någon framtid.

Som Högvälborne Herr Grefven känner, hafva vid förslagens upprättande åsigtorna i Konsistorium varit så delade, att utnämningen, huru den än utfaller, äfven af de olika tänkande kommer att mottagas med,

50